

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K. O.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,** se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2011, č. j. 15 A 66/2011 – 32,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2011, č. j. 15 A 66/2011 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce J. K. O. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2011, č. j. 15 A 66/2011 – 32, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2011, č. j. KRPU-62450-76/ČJ-2011-040022-ZZ-SV, jímž byla prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů na základě ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Krajský soud při svém rozhodování vyšel z podmínek pro zajištění cizince, stanovených v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a s ohledem na charakter řízení o prodloužení zajištění se zabýval pouze splněním podmínek, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a že je splněna některá z podmínek pod písmeny a) až e) citovaného ustanovení. Dospěl k závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření, neboť žalobce opakovaně pobýval nelegálně na území České republiky, neoprávněně se snažil vstoupit na území Spolkové

republiky Německo a prokázal se pozměněným dokladem. Po svém zajištění a zahájení řízení o správním vyhoštění uváděl nepravdivé údaje. Při jednání soudu předložil padělanou kopii rodného listu, který měl prokazovat jeho otcovství, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že v rodném listě není uveden jako otec. Dále nepravdivě tvrdil, že cestovní pas ztratil a neví kde, jeho družka však uvedla, že mu byl odcizen spolu s dalšími věcmi z bytu. V řízení před správním orgánem byly ke zjištění vazeb žalobce provedeny důkazy, přičemž jeden ze stěžejních (výslech družky) se podařilo provést až 10 dní před žalobou napadeným rozhodnutím. Dokazování tak dosud není ukončeno a nutnost zajištění trvá. Soud se neztotožnil s námitkou, že žalovaný rozšířil důvody zajištění o důvod uvedený v ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a mařit nebo ztěžovat výkon správního vyhoštění). Žalovaný v předmětném odstavci svého rozhodnutí pouze vysvětluje, proč nepostačuje uložení zvláštního opatření. Nadále hrozí nebezpečí, že žalobce bude porušovat předpisy České republiky a bude činit kroky ke znemožnění vyhoštění (je evidován v Schengenském informačním systému). Jsou tak splněny podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců. Soud se neztotožnil zcela s názorem žalovaného, že je vázán údaji v rodném listě dítěte, u kterého se žalobce považuje za biologického otce, že mu nepřísluší řízení o popření otcovství, a proto důkaz metodou DNA je zcela neadekvátní a v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Skutečnosti zapsané v této veřejné listině mohou být v případě existence důkazů zpochybňujících správnost zapsaných údajů předmětem dokazování. To však neplatí, měla-li by být předmětem dokazování otázka osobního stavu (včetně určení otcovství). Žalovaný nemůže vést dokazování k tomu, aby učinil závěr o otcovství žalobce. Důkaz zkoumáním DNA by byl nadbytečný. Podle ust. § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Ukončení zajištění je vázáno až na samotné udělení azylu nebo doplňkové ochrany. V řízení se dosud nevyskytly okolnosti, které by budoucí výkon správního vyhoštění vylučovaly. Námitka proti prodloužené době trvání zajištění není důvodná. Žalobce byl zajištěn bez platných dokladů, takže mu bude nutno opatřit cestovní doklad a bude nutno vést další dokazování k jeho skutečným rodinným vazbám v České republice a protiprávnímu jednání. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že nesouhlasí s výkladem ustanovení § 124 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců ze strany soudu a považuje jej za odporující čl. 5 Úmluvy a závěrům, které *obiter dictum* sám soud, týž senát, učinil v přezkumu předešlém. Vedle prokázání naplnění podmínek dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být prokázáno, že jsou s náležitou pečlivostí činěny kroky k realizaci vyhoštění a zda toto bude také možné provést. Ačkoliv soud sám v předchozím rozsudku připomínal povinnost pečlivě vážit, zda výkon správního vyhoštění je potenciálně možný, sám nyní potencialitu vyhoštění ignoruje. Předně správní vyhoštění není realizovatelné pro absentující rozhodnutí o správním vyhoštění (ani po 90 dnech nebylo dokazování ukončeno a rozhodnutí vydáno). Stěžovatel se pozastavuje nad tím, proč neměly být zhodnoceny důkazy stran rodinného života získané 10 dní před vydáním napadeného rozhodnutí. Bylo povinností správního

orgánu přihlédnout k důkazům získaným do doby vydání rozhodnutí. A je otázkou, jaké další dokazování by bylo potřeba v řízení činit, když soud sám v rozsudku podává výklad k tomu, že otázku biologického otcovství dětí družky není možno ve správním řízení vůbec řešit. Na přezkoumání realizovatelnosti vyhoštění ve vztahu k řízení o mezinárodní ochraně rezignoval úplně, když se spokojil s odkazem na zákonné ustanovení. Nicméně § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je toliko obecným připomenutím, že podání žádosti o mezinárodní ochranu neznamená automaticky ukončení zajištění. V individuálních případech ale můžou nastat momenty, kdy probíhající řízení prakticky znamená zánik možnosti vyhostit a tudíž zánik účelu zajištění. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 A 168/2011 - 19, musí rozhodnutí o prodloužení doby zajištění obsahovat úvahy k realizovatelnosti vyhoštění. Realizovatelnost vyhoštění nebyla řádně zkoumána a vyhoštění ani není realizovatelné v době zajištění. Stěžovatel byl žadatelem o mezinárodní ochranu a správní orgán nemohl činit úkony směřující k realizaci vyhoštění [s odkazem na ust. § 19 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů]. S ohledem na stav řízení o mezinárodní ochraně (dosud nebylo vydáno rozhodnutí) si musela být policie vědoma, že úkony směřující k vyhoštění nebude moci činit ještě v řádu týdnů, resp. měsíců. Policie musí mít povědomí o tom, že proti případnému rozhodnutí má žaloba odkladný účinek a v jakých časových intervalech Krajský soud v Praze rozhoduje (měsíce). Zajištění přitom může trvat maximálně dalších 90 dní. Vyhoštění v této lhůtě bylo v době vydání rozhodnutí velice nepravděpodobné. Prodloužení zajištění zjevně neplnilo zákonný účel (realizaci vyhoštění), a je proto nezákonným zbavením svobody v rozporu s čl. 5 odst. 1 Úmluvy. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel dodal, že vzhledem k postavení stěžovatele jako rodinného příslušníka občana Evropské unie nelze hovořit o tom, že by hrozilo nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010). S odkazem na další judikaturu pak podle něj lze oprávněně polemizovat i s druhým důvodem zajištění – evidence v informačním systému smluvních států. Stěžovatel jakožto rodinný příslušník občana Evropské unie je totiž dle zákona o pobytu cizinců oprávněn získat přechodný pobyt na území České republiky i v případě, že je evidován v informačních systémech smluvních států, pokud by zamítnutí jeho žádosti mělo nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života. Jeví se pak jako absurdní, aby taková osoba byla z identického důvodu zajišťována. Žalovaný neaplikoval zvláštní opatření a ani své rozhodnutí v tomto směru relevantně neodůvodnil. Správní rozhodnutí je tak evidentně nezákonné a nepřezkoumatelné, přičemž soud pochybil, pokud je z tohoto důvodu nezrušil. Žalovaný alternativu uložení zvláštního opatření vůbec nezvažoval, a v odůvodnění nezmínil a neodůvodnil, proč k jejich aplikaci nedošlo. Pokud se soud snaží nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí zhojit tvrzením, že žalovaný odůvodnil nevyužití zvláštních opatření implicitně prostřednictvím detailního odůvodnění, proč stěžovatele zajistil, pak je nutno taktéž rozhodnutí soudu považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný dále neřešil otázku nadstandardního rodinného zázemí stěžovatele na území České republiky (dvě nezletilé děti a manželka občané České republiky), které zcela evidentně může bránit realizaci správního vyhoštění.

Žalovaný odkázal na svá dřívější vyjádření a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010. Stěžovatel se podle něj dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem. V rámci správního řízení žalovaný posuzoval individuální okolnosti života stěžovatele s přihlédnutím k jeho celkové životní situaci. Řada skutečností však zpochybňuje jeho tvrzení. Manželství s A. D. bylo uzavřeno účelově a není pravdou, že s ní sdílí společnou domácnost. Taktéž tvrzení o sdílení společné domácnosti s paní M. se jeví jako účelové. Co se týče tvrzeného a znaleckým posudkem prokazovaného otcovství k dítěti J. M., nar. X, musí se žalovaný řídit úřední listinou – rodným listem, ve kterém je uveden jako otec E. C. I. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 7. 12. 2011 a téhož dne doručeno stěžovateli. V současné době probíhá odvolací řízení. Stěžovatel nemohl být oprávněn získat povolení k přechodnému pobytu, neboť o něj žádal jedenkrát a jeho žádost byla pravomocně zamítnuta (vícekrát už se nesnažil řešit svou neoprávněnou pobytovou situaci na území České republiky). Úvahy o tom, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, žalovaný v rozhodnutí o zajištění uvedl a rozebral. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany není důvodem pro ukončení zajištění.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je třeba zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že se nemohl zabývat všemi námitkami obsaženými v doplnění kasační stížnosti. Jeho převážná část totiž obsahuje námitky, které stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě, ačkoliv tak objektivně učinit mohl. Jedná se konkrétně o námitky plynoucí z tvrzení, že stěžovatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V tomto směru však jde stěžovatel zcela nad rámec dřívějších žalobních bodů. V žalobě netvrdil, že by se tvrzená skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, měla jakýmkoliv způsobem odrážet v rozhodování žalovaného a mohla tak mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Na základě zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (právo náleží bdělým) lze proto po stěžovateli spravedlivě žádat, aby nesl nepříznivé následky spojené s neuplatněním těchto kasačních důvodů již v řízení o žalobě (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Podobně stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě ani námitku, že v žalobou napadeném rozhodnutí zcela chybí důvody, proč nebyla aplikována zvláštní opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Oproti předchozí situaci však nyní stěžovatel namítá, že krajský soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného z úřední povinnosti pro nepřezkoumatelnost. Takovou námitku je nutno obecně připustit, nicméně její důvodnost závisí na tom, zda tvrzená nepřezkoumatelnost bránila krajskému soudu v přezkumu rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. V tomto směru je potřeba podotknout, že stěžovatel v žádné ze žalobních námitek netvrdil, že žalovaným měla být aplikována zvláštní opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto nemohl

zrušit rozhodnutí žalovaného z úřední povinnosti pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci důvodů pro nevyužití zvláštních opatření. Tato nyní nově tvrzená skutečnost krajskému soudu nijak nebránila v přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Námitka stěžovatele, že měl krajský soud zrušit rozhodnutí žalovaného z úřední povinnosti pro nepřezkoumatelnost, je proto nedůvodná.

V samotné kasační stížnosti pak stěžovatel především namítl, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobními námitkami. Stěžovatel sice rozporuje také správnost právního názoru vyřčeného krajským soudem, nicméně před případným posouzením této otázky je nutné učinit závěr, zda je v tomto směru napadený rozsudek vůbec možné přezkoumat.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Ve svém nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, Ústavní soud například též vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, (publikován pod č. 244/2004 Sb.NSS), v němž vyložil, že „[z]*a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“

V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75, Nejvyšší správní soud judikoval, že *„rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, pak tento soud vyslovil právní názor, že *„nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“*

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností, proč má právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Soud se tedy v odůvodnění svého rozsudku musí plně vypořádat se všemi žalobními námitkami. To platí i pro námitky, které byly vzneseny po lhůtě pro podání žaloby, je-li namítána skutečnost, k níž soud přihlíží z úřední povinnosti. Pokud žalobce soudu kdykoliv v průběhu řízení předloží argumentaci týkající se takové otázky, musí se s ní soud ve svém rozhodnutí řádně vypořádat. Povinnosti vypořádat se se všemi žalobními námitkami může být správní soud zproštěn pouze v případě, že by to bylo vzhledem k výsledku řízení nadbytečné (v tomto směru viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

Shora uvedeným požadavkům na soudní rozhodnutí přezkoumávaný rozsudek krajského soudu nevyhovuje. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nevypořádal s konkrétní námitkou nerealizovatelnosti správního vyhoštění a tudíž nemožnosti prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění. V žalobě i v kasační stížnosti stěžovatel uvádí konkrétně dva důvody tvrzené nerealizovatelnosti správního vyhoštění – absence rozhodnutí o správním vyhoštění a existence řízení o mezinárodní ochraně.

Krajský soud se vyjádřil toliko k tomu, zda samotné vedení řízení o mezinárodní ochraně (resp. podání žádosti o mezinárodní ochranu) má *de iure* bez dalšího za následek ukončení zajištění cizince. Dospěl přitom na základě ust. § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců k závěru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Stěžovatel však v žalobě argumentoval především faktickou nemožností realizace správního vyhoštění v důsledku vedení řízení o mezinárodní ochraně. Podle stěžovatele jej totiž není možné vyhostit s ohledem na délku řízení o mezinárodní ochraně, možné opravné prostředky a další skutečnosti spojené s tímto řízením. Na tyto výtky vůči žalobou napadenému rozhodnutí krajský soud nijak nereagoval.

Stejně jako v řízení o zajištění cizince i v řízení o prodloužení doby trvání tohoto zajištění je správní orgán povinen zabývat se možnými překážkami vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování známy nebo v řízení vyšly najevo.

V takové situaci si musí učinit úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (ve vztahu k rozhodování o zajištění cizince viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

Realizovatelnost vyhoštění však nelze zkoumat toliko z hlediska existence právních překážek, ale také z hlediska existence překážek faktických. Pokud stěžovatel namítal existenci faktických překážek, nelze považovat za vypořádání takové námitky závěr krajského soudu, že zde nejsou žádné právní překážky. V této části je proto nutno napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stejně tak krajský soud nijak nereagoval na námitku, že vyhoštění není možné z důvodu, že nebylo ani po 90 dnech vydáno rozhodnutí o vyhoštění. I v tomto ohledu je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2011, č. j. 15 A 66/2011 – 32, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se vypořádal s námitkami stěžovatele, že dobu zajištění nebylo možné prodloužit pro nerealizovatelnost samotného vyhoštění z důvodu absence rozhodnutí o správním vyhoštění a z důvodu faktických překážek pro vyhoštění vyplývajících z vedeného řízení o mezinárodní ochraně.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu